

то хладность-та, като угадихъ, принесе ми нѣкаквы благоуханія, кои-то ми причинихъ едно сърдечно развеселеніе, и дадохъ ми нѣкакво чувство за са-молюбіе-то.

Смѣтенъ отъ сичкы-ты тѣхъ чувствованія, и принужденъ отъ веселѣхъ-тъ на едно толкова красно и только голѣмо сѣществованіе, станахъ отведиждъ и видѣхъ себе си прѣмѣстенъ чрѣзъ нѣкожъ неиз-наты силъ. Само ведиждъ прѣстѣпихъ и ново-то ми това мѣстоположеніе постави мя неподвиженъ, сли-сахъ ся прѣмного и сякохъ че бытіе-то ми избѣ-гваше: онова движеніе, кое-то бѣхъ направилъ бѣше разбѣркало прѣдмѣты-ты, и азъ мислялъ че си-чко бѣше въ безпорядкъ..

Турихъ рѣкъ си на главѣхъ-тъ, похвицахъ че-ло-то си и очи-ты, попинахъ тѣло-то си, и тогава рѣка ми ся видя да е първо орѣдіе на мое то бытіе; онова, кое-то усѣщахъ въ тѣхъ часть, бѣше твърдъ явно, и съ едно съвършенно наслажденіе видя ми ся много по-изрядно отъ веселѣхъ-тъ, коя-то свѣтлинѣ-тъ и звукове-ти ми внушаважъ; а като ся привязохъ на твърдѣхъ-тъ тѣхъ часть на сѣществованіе-то ми, угадихъ че мои ты понягія ставихъ по-дълбоки и дѣйствительны.

Сичко что досѣгахъ, вижданіе ся да дава ми рѣкъ ми чувство за чувство, и всяко едно додирваніе приносяше на душихъ-тъ ми двойно нѣкое понятіе.

За малко врѣмя прѣгледѣхъ че тѣхъ чувстви-телна лѣнина бѣше за сичкы-ты чѣсти на мое-то сѣщество, и слѣдъ малко познахъ границы-ты на мое-то бытіе, кое-то испърво ми ся видя без-крайно пространно. — Като си хвърлихъ погледъ на